

Notat

Udlændinge- og Integrationsministeriet

Notat til Folketingets Europaudvalg og Folketingets Udlændinge- og Integrationsudvalg om afgivelse af indlæg i EFTA-Domstolens sag E-6/23, MH v Påtalemyndigheden

1. Indledning

Norges Højesteret har forelagt EFTA-Domstolen 3 præjudicielle spørgsmål i en sag om udvisning med indrejseforbud af en tredjelandstatsborger, som efterfølgende bliver omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed som familiemedlem til en EØS-borger. Spørgsmålene vedrører fortolkningen af reglerne i opholdsdirektivet¹ om bl.a. retten til indrejse og ophold, ophævelse af et indrejseforbud samt sanktioner i forbindelse med overtrædelse af et sådant indrejseforbud.

Den nationale ret ønsker for det første oplyst, om en tredjelandstatsborger med et gældende indrejseforbud har ret til at indrejse og opholde sig i op til tre måneder i den medlemsstat, der har meddelt indrejseforbuddet, hvis den pågældende efter meddelelsen af indrejseforbuddet er blevet omfattet af opholdsdirektivet. Dernæst ønskes det oplyst, om værtsstaten i en sådan situation kan kræve, at den pågældende ansøger om at få indrejseforbuddet ophævet *inden* indreisen efter opholdsdirektivet, samt om opholdsdirektivet begrænser værtsstatens adgang til at fastsætte sanktioner ved indrejse i strid med indrejseforbuddet.

2. Hovedsagens faktiske omstændigheder

Den norske retssag vedrører en tredjelandstatsborger (herefter MH), der i forbindelse med en dom på 9 måneders fængsel for opbevaring og transport af hash, afgivelse af falsk vidneforklaring samt brug af falske ID-papirer er blevet udvist af Norge med indrejseforbud for bestandig. MH indgår senere ægteskab med en norsk statsborger. Parret tager ophold i Sverige, hvor MH opnår en afledt opholdsret som familiemedlem efter EU-reglerne om fri be-

13. november 2023

Udlændinge- og
Integrationsministeriet

International Arbejdskraft og EU-ophold
Slotsholmsgade 10
1216 København K

Tel. 6198 4000
Mail uim@uim.dk
Web www.uim.dk

CVR-nr. 36977191

Sagsbehandler
LGO

Sags nr. 2023 - 16361
Akt-id 2500829

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres og deres familiemedlemmers ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, om ændring af forordning (EF) nr. 1612/68 og om ophævelse af direktiv 64/221/EØF, 68/360/ EØF, 72/194/ EØF, 73/148/ EØF, 75/34/ EØF, 75/35/ EØF, 90/364/ EØF, 90/365/ EØF og 93/96/ EØF, EUT L 158, 30.4.2004, s. 77–123.

vægelighed. Parret rejser sammen med deres børn til Norge på et korttidsophold, hvor MH bliver arresteret for at køre i påvirket tilstand. Han idømmes desuden et års fængsel for overtrædelse af indrejseforbuddet.

I retssagen har MH med henvisning til opholdsdirektivet bl.a. anført, at indrejseforbuddet, der er meddelt, før han blev omfattet af opholdsdirektivet, bortfaldt, da han blev omfattet af opholdsdirektivet. MH har endvidere gjort gældende, at han ikke var forpligtet til at ansøge om at få indrejseforbuddet ophævet efter opholdsdirektivet forud for sin indrejse, da direktivet ikke finder anvendelse på det meddelte indrejseforbud. De norske myndigheder kunne derfor heller ikke kræve, at MH skulle ansøge om at få indrejseforbuddet ophævet inden indrejsen.

Heroverfor har påtalemyndigheden bl.a. anført, at en udlænding, der er udvist med et indrejseforbud efter nationale regler, og som efterfølgende bliver omfattet af opholdsdirektivet, ikke har ret til at indrejse og opholde sig i medlemsstaten, før myndighederne har taget stilling til, om indrejseforbuddet kan ophæves.

3. Relevante retsregler

Opholdsdirektivet finder tilsvarende anvendelse for EØS-lande.²

Det følger af opholdsdirektivets artikel 5 og 6, at unionsborgere og deres familiemedlemmer har ret til at indrejse og opholde sig i en medlemsstat i op til tre måneder, uden andre betingelser end besiddelse af et gyldigt identitetskort eller pas.

Efter opholdsdirektivets artikel 32 kan en person, der af hensyn til den offentlige orden eller sikkerhed er blevet udvist med indrejseforbud, der er meddelt i overensstemmelse med EU-retten, søge om at få indrejseforbuddet ophævet, under påberåbelse af enhver ændring af de forhold, der gav grund til indrejseforbuddet. En person, der har søgt om at få indrejseforbuddet ophævet, kan ikke rejse ind i medlemsstaten, så længe ansøgningen behandles. Denne bestemmelse er gennemført ved udlændingelovens § 32, stk. 7.

Efter artikel 36 i opholdsdirektivet kan medlemsstaterne fastsætte sanktioner ved overtrædelse af nationale bestemmelser, der gennemfører opholdsdirektivet. Sanktionerne skal være proportionale i forhold til overtrædelsen.

² I henhold til EØS-aftalens bilag 5 og 8 er EØS-landene bundet af opholdsdirektivet, som tilpasset ved EØS-aftalen

Det følger af EU-Domstolens faste retspraksis, at opholdsdirektivet i visse tilfælde finder analog anvendelse i forhold til unionsborgere, der vender tilbage til deres oprindelsesmedlemsstat efter at have udøvet retten til fri bevægelighed i en anden medlemsstat, således at deres familiemedlemmer kan påberåbe sig rettigheder efter direktivet.³

4. Regeringens interesse i sagen

Regeringens interesse i sagen skal navnlig ses i lyset af, at den danske udlændingelov indeholder regler om, at udlændinge omfattet af EU-reglerne om fri bevægelighed, som er meddelt indrejseforbud i Danmark, skal ansøge om at få indrejseforbuddet ophævet *inden* indrejse i Danmark, samt at overtrædelse af et indrejseforbud kan sanktioneres.

Regeringen vil i sit indlæg ved EFTA-domstolen argumentere for, at opholdsdirektivets artikel 32 indebærer, at en udlænding, der er udvist med et indrejseforbud, skal ansøge om at få indrejseforbuddet ophævet og afvente en afgørelse, før den pågældende kan gøre en ret til indrejse og ophold efter opholdsdirektivet gældende, og at dette gælder, uanset om indrejseforbuddet er meddelt før eller efter, at udlændingen er blevet omfattet af opholdsdirektivet. Regeringen vil i forlængelse heraf argumentere for, at tredjelandstatsborgere, der først bliver omfattet af EU-reglerne *efter* at være blevet udvist med indrejseforbud, i modsat fald stilles bedre end unionsborgere, der udvises med indrejseforbud.

Der vil endvidere blive argumenteret for, at det ikke skal være muligt at påberåbe sig dele af opholdsdirektivet i forhold til en ret til indrejse, uden at bestemmelserne om begrænsninger i retten til indrejse og ophold finder tilsvarende anvendelse.

Endelig vil regeringen argumentere for, at en medlemsstat, i en situation som den foreliggende, kan sanktionere overtrædelse af et indrejseforbud, så længe straffen er proportional.

³ Jf. dom af 12. marts 2014 i sag C-456/12, O og B, (ECLI:EU:C:2014:135)